Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
M. CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
fremsat den 14. januar 2021 [1]

Forenede sager C-551/19 P og C-552/19 P

ABLV Bank AS (sag C-551/19 P)
Ernests Bernis,
Oļegs Fiļs,
OF Holding SIA,
Cassandra Holding Company SIA (sag C-552/19 P)
mod

Den Europæiske Centralbank (ECB)

»Appel – bankunion – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber – forordning (EU) nr. 806/2014 – den afviklingsprocedure, som skal finde anvendelse, når en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende – moderselskab og datterselskab – erklæring fra ECB om, at en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende – forberedende retsakter – retsakter, der ikke kan gøres til genstand for søgsmål – afvisning«

1. Den 23. februar 2018 erklærede Den Europæiske Centralbank (herefter »ECB«), som havde til opgave at føre tilsyn med ABLV Bank AS (herefter »ABLV Bank«), eftersom der var tale om et signifikant finansieringsinstitut, at det pågældende institut og ABLV Luxembourg SA (herefter »ABLV Luxembourg«) »var nødlidende eller forventeligt nødlidende« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 18, stk. 1, i forordning (EU) nr. 806/2014 [2].

2. ABLV Bank og visse af dens direkte og indirekte aktionærer anlagde sag til prøvelse af ECB's erklæring ved Retten, som ved to kendelser [3] afsagt i sagerne T-281/18 [4] og T-283/18 [5] afviste de to annullationssøgsmål.

3. Sagsøgerne ved Retten har nu iværksat appel til prøvelse af de to kendelser.

4. Medmindre jeg tager fejl, giver behandlingen af de foreliggende appeller Domstolen anledning til for første gang at tage stilling til proceduren for vedtagelse af »afviklingsordninger« for de finansieringsinstitutter, der er underlagt den fælles tilsynsmekanisme, hvis udøvelse tilkommer Den Fælles Afviklingsinstans inden for rammerne af den fælles afviklingsmekanisme.

5. En af denne procedures faser omfatter ECB's intervention, idet den vurderer, om et kreditinstitut er »nødlidende eller forventeligt nødlidende«.

1 – Originalsprog: spansk.

2 – Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1), herefter »SRM-forordningen«).

3 – Herefter »de appellerede kendelser«.

4 – Kendelse af 6.5.2019, ABLV Bank mod ECB (T-281/18, EU:T:2019:296).

5 – Kendelse af 6.5.2019, Bernis m. fl. mod ECB (T-283/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:295).

6. Tvisten handler om, hvorvidt det er muligt at anlægge et annullationssøgsmål mod denne vurdering fra ECB. De to fremsatte påstande forsvarer, ud fra modsatrettede synsvinkler:

– at der er tale om en obligatorisk retsakt, med selvstændig betydning, som kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål, eftersom den afføder retsvirkninger (appellanternes påstand)

– at der alene er tale om en forberedende retsakt til den endelige afgørelse, der skal træffes af Den Fælles Afviklingsinstans, og at den derfor ikke kan anfægtes. Det er alene muligt at anlægge sag ved Retten til prøvelse af den af Den Fælles Afviklingsinstans trufne afgørelse (ECB's påstand, som støttes af Europa-Kommissionen).

I. Retsforskrifter: SRM-forordningen

7. Følgende fremgår af 24. og 26. betragtning til SRM-forordningen:

»(24) Eftersom det kun er EU-institutionerne, der må fastlægge Unionens afviklingspolitik, og der fortsat er en skønsbeføjelse i forbindelse med vedtagelsen af hver enkelt afviklingsordning, er det nødvendigt at sørge for tilstrækkelig inddragelse af Rådet og Kommissionen, som er de institutioner, der kan udøve gennemførelsesbeføjelser i overensstemmelse med artikel 291 […] TEUF. Vurderingen af de skønsmæssige aspekter af afviklingsafgørelser truffet af Afviklingsinstansen bør foretages af Kommissionen. I betragtning af den betydelige indvirkning, afviklingsafgørelser har på medlemsstaternes finansielle stabilitet og på Unionen som helhed såvel som på medlemsstaternes finanspolitiske suverænitet, er det vigtigt, at Rådet tillægges gennemførelsesbeføjelser til at træffe visse afgørelser i forbindelse med afviklingen. Det bør således være op til Rådet efter forslag fra Kommissionen at udøve effektiv kontrol med Afviklingsinstansens vurdering af, at der er tale om almene hensyn, samt at vurdere væsentlige ændringer af det beløb, der skal anvendes fra [Den Fælles Afviklingsfond] i forbindelse med en konkret afviklingsforanstaltning. Endvidere bør Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter, der specificerer yderligere kriterier eller omstændigheder, som Afviklingsinstansen skal tage hensyn til ved udøvelsen af dens forskellige beføjelser. En sådan overdragelse af afviklingsopgaver bør på ingen måde hæmme den måde, hvorpå det indre marked for finansielle tjenesteydelser fungerer. EBA [Den Europæiske Banktilsynsmyndighed] bør derfor bevare sin rolle og alle sine eksisterende beføjelser og opgaver: Den bør udvikle og bidrage til en ensartet anvendelse af den EU-lovgivning, som finder anvendelse på alle medlemsstater, og øge konvergensen mellem afviklingspraksisser i hele Unionen.

(26) Som tilsynsmyndighed inden for SSM bør ECB og Afviklingsinstansen kunne vurdere, om et kreditinstitut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og om det ikke med rimelighed ser ud til, at nogen anden foranstaltning iværksat af den private sektor eller en tilsynsmyndighed vil kunne forhindre, at instituttet bliver nødlidende inden for en rimelig tidshorisont. Hvis den mener, at alle kriterier for udløsning af afvikling er opfyldt, bør Afviklingsinstansen vedtage afviklingsordningen. Proceduren for vedtagelse af afviklingsordningen, som omfatter både Kommissionen og Rådet, styrker Afviklingsinstansens nødvendige operationelle uafhængighed, samtidig med at princippet om delegation af beføjelser til agenturer som fortolket af Den Europæiske Unions Domstol (»Domstolen«) respekteres. Derfor fastsætter denne forordning, at den afviklingsordning, som Afviklingsinstansen har vedtaget, kun træder i kraft, såfremt der inden for en frist på 24 timer efter vedtagelsen i Afviklingsmekanismen ikke er nogen indsigelser fra Rådets eller Kommissionens side, eller såfremt afviklingsordningen godkendes af Kommissionen. Det grundlag, på hvilket Rådet kan gøre indsigelse efter forslag fra Kommissionen mod Afviklingsinstansens afviklingsordning, bør udelukkende være begrænset til almene hensyn og til væsentlige ændringer fra Kommissionens side af det beløb, som Afviklingsinstansen foreslår at anvende fra [Den Fælles Afviklingsfond].

[…]«

8. Det bestemmes i artikel 18 (»Afviklingsprocedure«):

»1. Afviklingsinstansen vedtager en afviklingsordning, jf. stk. 6, for enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, og enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og [artikel 7,] stk. 5, når betingelserne for anvendelsen af disse stykker er opfyldt, men kun når den på sit eksekutivmøde efter modtagelsen af en meddelelse i henhold til fjerde afsnit eller på eget initiativ vurderer, at følgende betingelser er opfyldt:

a) [E]nheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

b) [D]et ser under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke ud til, at nogen anden foranstaltning iværksat af den private sektor, herunder en institutsikringsordnings foranstaltninger, eller tilsyn, herunder tidlig indgriben eller nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter i overensstemmelse med artikel 21, over for enheden inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at enheden bliver nødlidende.

c) [E]n afviklingshandling er nødvendig ud fra almene hensyn, jf. stk. 5.

ECB vurderer betingelsen som omhandlet i første afsnit, litra a), efter høring af Afviklingsinstansen. Afviklingsinstansen kan på et eksekutivmøde kun foretage en sådan vurdering efter at have givet ECB meddelelse om, at den har til hensigt at træffe en sådan afgørelse, og kun hvis ECB inden for tre kalenderdage efter modtagelsen af en sådan meddelelse ikke selv foretager en sådan vurdering. ECB forsyner straks Afviklingsinstansen med alle relevante oplysninger, som Afviklingsinstansen anmoder om med henblik på at tage dem med i sin vurdering.

Hvis ECB vurderer, at betingelserne i første afsnit, litra a), er opfyldt for et institut eller en koncern som omhandlet i første afsnit, meddeler den straks denne vurdering til Kommissionen og Afviklingsinstansen.

Afviklingsinstansen, eller hvor det er relevant de nationale afviklingsmyndigheder, vurderer på et eksekutivmøde betingelsen som omhandlet i første afsnit, litra b), i tæt samarbejde med ECB. ECB kan endvidere give Afviklingsinstansen eller de berørte nationale afviklingsmyndigheder meddelelse om, at den betragter betingelsen i nævnte litra som værende opfyldt.

[…]

4. Med henblik på anvendelsen af stk. 1, litra a), anses enheden for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis den befinder sig i en eller flere af følgende situationer:

a) [E]nheden misligholder, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at instituttet i nær fremtid vil misligholde, kravene til fortsat tilladelse på en måde, så ECB kompetente nationale kan inddrage tilladelsen, herunder, men ikke begrænset til det forhold, at instituttet har lidt eller sandsynligvis vil lide tab, som opsluger hele eller en betydelig del af [dets] kapitalgrundlag.

b) [E]nhedens aktiver er, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at enhedens aktiver i nær fremtid vil være, mindre end dens passiver.

c) [E]nheden er, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at enheden i nær fremtid vil være, ude af stand til at indfri sin gæld eller andre forpligtelser, efterhånden som den eller de forfalder.

d) [D]er kræves ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, […]

5. Med henblik på anvendelsen af nærværende artikels stk. 1, litra c), anses en afviklingsforanstaltning for at være begrundet i almene hensyn, hvis den er nødvendig for at opfylde og står i rimeligt forhold til et eller flere af afviklingsmålene, jf. artikel 14, og en håndtering af enheden som led i almindelig insolvensbehandling ikke ville opfylde afviklingsmålene i samme omfang.

6. Hvis betingelserne som fastsat i stk. 1 er opfyldt, vedtager Afviklingsinstansen en afviklingsordning. Afviklingsordningen skal:

a) bringe enheden under afvikling

b) fastslå, hvilke afviklingsværktøjer der skal anvendes på det institut, som er under afvikling, jf. artikel 22, stk. 2, navnlig en eventuel udelukkelse fra anvendelse af bail-in-værktøjet i overensstemmelse med artikel 27, stk. 5 og 14

c) fastslå anvendelsen af [Den Fælles Afviklingsfond] til støtte for afviklingsforanstaltningen, jf. artikel 76 og i overensstemmelse med Kommissionens afgørelse truffet i henhold til artikel 19.

[…]«

9. Artikel 86 (»sagsanlæg ved Domstolen«) har følgende ordlyd:

»1. Der kan anlægges sag ved Domstolen i overensstemmelse med artikel 263 i TEUF for at anfægte en afgørelse truffet af klagenævnet eller, såfremt der ikke har været adgang til at indbringe sagen for klagenævnet, mod en afgørelse truffet af Afviklingsinstansen.

2. Medlemsstaterne og EU-institutionerne samt enhver fysisk eller juridisk person kan anlægge sag ved Domstolen vedrørende Afviklingsinstansens afgørelser i overensstemmelse med artikel 263 i TEUF.

3. Hvis Afviklingsinstansen har pligt til at handle og undlader at træffe en afgørelse, kan der anlægges passivitetssøgsmål ved Domstolen i overensstemmelse med artikel 265 […] TEUF.

4. Afviklingsinstansen træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme den afgørelse, der træffes af Domstolen.«

II. Tvistens baggrund [6]

10. ABLV Bank er et kreditinstitut, som er etableret i Letland og er moderselskab i ABLV-koncernen.

11. ABLV Luxembourg er et kreditinstitut, som er etableret i Luxembourg. Det er et af datterselskaberne i ABLV-koncernen, hvori ABLV Bank er eneaktionær.

12. Ernest Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding SIA og Cassandra Holding Company SIA [7] er direkte og indirekte aktionærer i ABLV Bank.

13. ABLV Bank er blevet kvalificeret som et »signifikant institut«, hvorfor det er underlagt ECB's tilsyn inden for rammerne af den fælles tilsynsmekanisme.

6 – Redegørelsen for tvistens baggrund hidrører fra kendelse af 6.5.2019, ABLV Bank mod ECB (T-281/18, EU:T:2019:296, præmis 1-9).

7 – Jeg vil i det følgende blot referere til disse som de »direkte og indirekte aktionærer«.

14. Den 13. februar 2018 offentliggjorde Amerikas Forenede Staters finansministerium sin hensigt om at træffe særlige foranstaltninger for at forhindre, at ABLV-koncernen fik adgang til det finansielle system i amerikanske dollars.

15. Den 22. februar 2018 meddelte ECB Den Fælles Afviklingsinstans sit udkast til vurderingen af, hvorvidt ABLV Bank og ABLV Luxembourg var nødlidende eller forventeligt nødlidende, med det formål at høre Den Fælles Afviklingsinstans i overensstemmelse med SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, andet afsnit.

16. Den 23. februar 2018 fastslog ECB, at ABLV Bank og ABLV Luxembourg måtte anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende (*failing or likely to fail*) som omhandlet i SRM-forordningens artikel 18, stk. 1. Vurderingen af ABLV Banks og ABLV Luxembourgs situation blev meddelt Den Fælles Afviklingsinstans samme dag.

17. Den 23. februar 2018 traf Den Fælles Afviklingsinstans to afgørelser (SRB/EES/2018/09 og SRB/EES/2018/10) om henholdsvis ABLV Bank og ABLV Luxembourg. I begge afgørelser tiltrådte Den Fælles Afviklingsinstans vurderingerne om, at de var nødlidende eller forventeligt nødlidende som omhandlet i SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, litra a), men fandt samtidig, at henset til de to institutters særlige karakteristika samt deres finansielle stilling og økonomiske situation var en afvikling heraf ikke nødvendig i almenhedens interesse.

18. Samme dag, dvs. den 23. februar 2018, blev de to afgørelser fra Den Fælles Afviklingsinstans meddelt de nationale afviklingsmyndigheder i Letland og Luxembourg, dvs. Finanšu un kapitāla tirgus komisija (finans- og kapitalmarkedskommissionen, Letland) og Commission de surveillance du secteur financier (tilsynsudvalget for finanssektoren, Luxembourg).

19. Såvel ABLV Bank som de direkte og indirekte aktionærer anlagde sager ved Retten til prøvelse af disse erklæringer fra ECB af 23. februar 2018. ABLV Banks søgsmål blev registreret under sagsnummer T-281/18 og de direkte og indirekte aktionærers søgsmål under sagsnummer T-283/18.

20. Sideløbende hermed anlagde ABLV Bank og dens direkte og indirekte aktionærer hver et annullationssøgsmål ved Retten (sagsnummer T-280/18 og T-282/18) til prøvelse af afgørelserne fra Den Fælles Afviklingsinstans af 23. februar 2018 [8].

21. Den 26. februar 2018 indledte aktionærerne i ABLV Bank en sag, for at denne kunne få mulighed for selv at afslutte sin insolvensbehandling, og indgav ansøgning om godkendelse samt en plan for frivillig opløsning til den nationale afviklingsmyndighed i Letland.

22. Den 11. juli 2018 inddrog ECB ABLV Banks tilladelse efter forslag fra den nationale lettiske afviklingsmyndighed.

III. Retsforhandlingerne for Retten og de appellerede kendelser

23. Såvel ABLV Bank (sag T-281/18) som de direkte og indirekte aktionærer (sag T-283/18) påberåbte sig de samme ti annullationsanbringender for Retten.

24. I begge sager rejste ECB flere formalitetsindsigelser i henhold til artikel 130, stk. 1, i Rettens procesreglement, hvorefter den sagsøgte kan anmode Retten om at træffe afgørelse om, hvorvidt sagen skal afvises, uden at tage stilling til sagens realitet.

8 – Behandlingen af sag T-280/18, ABLV Bank mod Den Fælles Afviklingsinstans, er blevet udsat ved Retten, indtil der er truffet afgørelse i de foreliggende appelsager. Sag T-282/18 er blevet afvist af Retten ved kendelse af 14.5.2020, Bernis m.fl. mod Den Fælles Afviklingsinstans (T-282/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:209).

25. Med den første formalitetsindsigelse gjorde ECB i det væsentlige gældende, at »de anfægtede retsakter er forberedende foranstaltninger, der indeholder en vurdering af de faktiske omstændigheder uden bindende virkning, at disse retsakter ikke er blevet meddelt det pågældende institut, men Afviklingsinstansen, og at de ikke kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål, men udgør grundlaget for Afviklingsinstansens vedtagelse af en afviklingsordning eller en afgørelse om, at en afvikling ikke er i almenhedens interesse« [9].

26. Retten tiltrådte den første af de af ECB rejste indsigelser, uden at der var behov for at tage stilling til de øvrige.

IV. Retsforhandlingerne ved Domstolen og parternes anbringender

27. De to appelsager, som er iværksat af henholdsvis ABLV Bank (sag C-551/19 P) og dens direkte og indirekte aktionærer (sag C-552/19 P), har næsten samme indhold, hvorfor de er blevet forenet.

28. I begge appelsager har appellanterne nedlagt følgende påstande for Domstolen:

– Rettens kendelser, hvorved deres annullationssøgsmål blev afvist, annulleres.

– Annullationssøgsmålene antages til realitetsbehandling.

– Sagerne hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse om realiteten.

– ECB tilpligtes at betale sagens omkostninger.

29. ECB har for Domstolen nedlagt påstand om, at appellerne afvises, da det efter dens opfattelse er åbenbart, at de ikke kan antages til realitetsbehandling, eller om frifindelse som følge af, at de delvist skal afvises og delvist er ugrundede. Den har ligeledes nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

30. Domstolen har tilladt Kommissionen at intervenere til støtte for ECB's påstand. Kommissionen har nedlagt påstand om frifindelse af ECB med henvisning til, at appellen er ugrundet, og har anmodet Domstolen om at udskifte argumentationen i de appellerede kendelsers præmis 34.

31. I retsmødet, som blev afholdt den 22. oktober 2020, deltog ABLV Bank, de direkte og indirekte aktionærer, ECB og Kommissionen.

V. Bedømmelse

A. Formaliteten

32. Efter ECB's opfattelse beror appelanbringenderne på, at den vurdering af, om finansieringsinstituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende, som ECB selv foretager, ikke er bindende for Den Fælles Afviklingsinstans. Dette argument blev imidlertid ikke lagt til grund for Rettens afgørelse i de appellerede kendelser, hvorfor appelanbringenderne er uvirksomme.

33. ECB's indsigelse kan ikke tages til følge.

9 – De appellerede kendelsers præmis 17.

34. Det er korrekt, at Retten afviste annullationssøgsmålene med henvisning til den forberedende karakter af ECB's vurderinger af, om finansieringsinstitutterne var nødlidende eller forventeligt nødlidende, i forbindelse med afviklingsproceduren for disse.

35. Retten nåede imidlertid frem til denne konklusion efter at have fortolket ECB's vurdering således, at den i henhold til SRM-forordningens artikel 18 »på ingen måde er bindende for Afviklingsinstansen«, og at ECB »ikke [har] nogen beslutningsbeføjelser inden for de rammer, der er fastsat for vedtagelsen af en afviklingsordning« [10].

36. Ved at ræsonnere således var det Rettens opfattelse, at ECB's vurderinger udgjorde forberedende retsakter, som ikke kunne ændre sagsøgernes retsstilling, eftersom de ikke er juridisk bindende inden for rammerne af bankafviklingsproceduren.

37. Retten bemærkede således, at ECB's vurderingers manglende retskraft (over for Den Fælles Afviklingsinstans) efter dens opfattelse havde afgørende betydning for det ræsonnement, der førte til konklusionen i de appellerede kendelser. Dermed er det muligt for appellanterne at anfægte denne.

38. For så vidt angår Kommissionens anmodning om udskiftning af de appellerede kendelsers præmis 34 skal der erindres om, at denne institution deltager i appelsagen som intervenient til støtte for ECB's påstande. Disse påstande omfatter ikke en udskiftning af indholdet i de pågældende kendelsers præmis 34.

39. Artikel 40 i Domstolens statut og artikel 129 og 132 i Domstolens procesreglement, som i henhold til dets artikel 190 finder anvendelse på appelsagerne, bestemmer, at intervention kun kan ske med henblik på helt eller delvist at støtte en af parternes påstande. Eftersom ECB alene har nedlagt påstand om frifindelse (og om, at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger), rækker Kommissionens påstand ud over, hvad den har ret til at anmode om ved sin intervention, hvorfor den ikke kan tages til følge [11].

B. Realiteten

40. Appellanterne har fremsat to appelanbringender:

– Retten har begået en retlig fejl og har tilsidesat artikel 263 TEUF ved ikke at lægge den afgørelse, som ECB faktisk havde vedtaget, til grund for de appellerede kendelser.

– Retten har foretaget en fejlagtig fortolkning af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1.

1. Det første appelanbringende: tilsidesættelse af artikel 263 TEUF

a) Parternes argumenter

41. Selv om det ud fra en læsning af det første appelanbringende ikke er muligt at foretage en entydig fortolkning af de fremførte argumenter, er det imidlertid min opfattelse, at det er muligt at identificere de elementer af de appellerede kendelser, hvis rigtighed bestrides, heri.

10 – De appellerede kendelsers præmis 34.

11 – Kommissionen har anmodet Domstolen om at *præcisere* to aspekter i de appellerede kendelsers artikel 34: a) Kommissionens og Rådets mulige intervention i afviklingsproceduren, og b) i hvilken grad Den Fælles Afviklingsinstans er bundet af ECB's vurdering. Domstolen skal tage stilling til det sidste af disse aspekter i forbindelse med sin bedømmelse af appellen, mens det derimod ikke er nødvendigt at tage stilling til Kommissionens og Rådets mulige intervention, eftersom en sådan ikke har fundet sted i den foreliggende sag.

42. Såfremt jeg har forstået det korrekt, fremføres der i det første appelanbringende argumenter for, at Retten har begået en retlig fejl ved at afvise annullationssøgsmålene på grundlag af de afgørelser, som ECB *burde* have truffet (jf. Rettens egen fortolkning af SRM-forordningens artikel 18), og ikke dem, *der faktisk blev truffet* med hensyn til, om ABLV Bank var nødlidende eller forventeligt nødlidende.

43. Rettens argumentation er efter appellanternes opfattelse fejlagtig, eftersom ECB's erklæring om, at ABLV Bank var nødlidende eller forventeligt nødlidende, efter deres opfattelse udgjorde en retsakt med bindende retsvirkning og direkte konsekvenser for bankens retsstilling.

44. Ud fra denne forudsætning har appellanterne foreholdt Retten at have begået en retlig fejl og at have tilsidesat artikel 263 TEUF, idet den ikke lagde den afgørelse, der faktisk blev vedtaget af ECB, til grund for sin kendelse. Annullationssøgsmålene skulle således have været fremmet, og der skal, som et realitetsspørgsmål, tages stilling til lovligheden af ECB's adfærd.

45. Ud over fortolkningen af SRM-forordningens artikel 18 har appellanterne gjort flere forskellige elementer gældende til støtte for deres påstand. De har nærmere bestemt anført, at vurderingen af, om bankerne var nødlidende, blev meddelt ABLV Bank og ABLV Luxembourg af ECB, at ECB offentliggjorde vurderingerne på sit websted med angivelse af, at der var tale om vurderinger af, om de var nødlidende eller forventeligt nødlidende, i overensstemmelse med SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, litra a), og at ECB ikke begrænsede sig til at udsende faktiske oplysninger om bankernes økonomiske situation.

46. ECB har anført, at appellanterne ikke tydeligt har identificeret den retlige fejl, som Retten skulle have begået, og som skulle have udgjort en tilsidesættelse af artikel 263 TEUF. ECB og Kommissionen har i øvrigt bestridt appellanternes argumenter.

b) Bedømmelse

47. Domstolen bør efter min opfattelse fremme dette appelanbringende, om end det kunne have været formuleret tydeligere. En læsning heraf, som ganske vist ikke er nem, bidrager til at identificere den retlige fejl, som foreholdes Retten, nemlig at den ikke har lagt de afgørelser, som ECB faktisk har truffet, til grund for sine kendelser.

48. For så vidt angår realiteten er det min opfattelse, at appelanbringendet ikke kan tages til følge.

49. Retten baserede ikke i abstrakt forstand sine kendelser på de afgørelser, som ECB *burde* have truffet med hensyn til, om ABLV Bank var nødlidende. Den tog tværtimod hensyn til de afgørelser, som ECB *faktisk og reelt havde truffet*, idet den – uden derved at begå nogen retlig fejl – anvendte Domstolens praksis vedrørende annullationssøgsmåls antagelse til realitetsbehandling herpå.

50. Retten tog som nævnt hensyn til Domstolens praksis vedrørende antagelsen til realitetsbehandling af annullationssøgsmål som omhandlet i artikel 263 TEUF [12]. I henhold til denne praksis:

– kan fysiske eller juridiske personer i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF kun anfægte foranstaltninger med bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser ved at ændre dennes retsstilling væsentligt [13]

12 – De appellerede kendelsers præmis 29-32.

13 – Dom af 11.11.1981, IBM mod Kommissionen (60/81, EU:C:1981:264, præmis 9), og af 18.6.2020, Kommissionen mod RQ (C-831/18 P, EU:C:2020:481, præmis 44): »Kun de akter eller foranstaltninger, der har retligt bindende virkninger, og som kan berøre sagsøgerens interesser direkte og umiddelbart gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling, udgør akter, der går vedkommende imod […]«.

– kan retsakter, der udgør en integrerende del af en intern procedure i flere faser, i princippet kun anfægtes, såfremt de udgør foranstaltninger, som definitivt fastlægger institutionens standpunkt som afslutning på denne procedure, modsat mellemliggende foranstaltninger, der har til formål at forberede den endelige beslutning, og deres retsstridighed vil kunne gøres gældende under en sag anlagt til prøvelse af denne procedure [14]

– kan en mellemkommende retsakt ikke gøres til genstand for søgsmål, hvis det er fastslået, »at den ulovlighed, som retsakten er behæftet med, kan påberåbes til støtte for et søgsmål, der er rettet mod den endelige beslutning, som den forbereder. Under sådanne omstændigheder vil et søgsmål til prøvelse af den beslutning, der bringer proceduren til ophør, sikre en tilstrækkelig domstolsbeskyttelse« [15]

– kan der kun anlægges en anden bedømmelse, hvis akterne eller beslutningerne under den forberedende sagsbehandling selv danner afslutningen på en særlig procedure, der adskiller sig fra den, som skal sætte institutionen i stand til at træffe den egentlige afgørelse i sagen [16].

51. Efter at have henvist til denne retspraksis, som ikke blev bestridt af sagsøgerne, efterprøvede Retten, om ECB's vurderinger af, om bankerne var nødlidende, i den foreliggende sag – i betragtning af deres væsentlige indhold – havde betydning for sagsøgernes retsstilling, eller om de derimod udgjorde rent forberedende retsakter til den endelige afgørelse fra Den Fælles Afviklingsinstans vedrørende den mulige anvendelse af en afviklingsordning [17].

52. ECB's vurderinger af, om bankerne var nødlidende, var efter Rettens opfattelse forberedende foranstaltninger i forbindelse med den procedure, hvori Den Fælles Afviklingsinstans havde mulighed for at træffe afgørelse om afvikling af de pågældende banker, hvorfor de ikke kunne gøres til genstand for et direkte annullationssøgsmål.

53. Ved sin fortolkning af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, fandt Retten, at det tilkom Den Fælles Afviklingsinstans at træffe afgørelse med hensyn til, om en afviklingsordning skulle finde anvendelse, og at ECB var begrænset til at meddele sin vurdering af, om banken var nødlidende eller forventeligt nødlidende. Den erindrede i denne forbindelse om, at sagsøgerne ligeledes havde anlagt særskilte annullationssøgsmål mod afgørelserne fra Den Fælles Afviklingsinstans i sagerne T-280/18 og T-282/18.

54. Jeg kan ikke se noget forkert i Rettens ræsonnement, som efter min opfattelse er i overensstemmelse med Domstolens praksis.

55. Appellanterne har fremført forskellige argumenter – hvoraf størsteparten allerede blev behandlet og forkastet af Retten – til støtte for, at ECB's vurderinger af, om de var nødlidende, faktisk havde obligatorisk karakter, berørte deres interesser og ændrede deres retsstilling væsentligt.

14 – Dom af 13.10.2011, Deutsche Post og Tyskland mod Kommissionen (C-463/10 P og C-475/10 P, EU:C:2011:656, præmis 50).

15 – Dom af 13.10.2011, Deutsche Post og Tyskland mod Kommissionen (C-463/10 P og C-475/10 P, EU:C:2011:656, præmis 53), af 11.11.1981, IBM mod Kommissionen (60/81, EU:C:1981:264, præmis 12), og af 24.6.1986, AKZO Chemie og AKZO Chemie UK mod Kommissionen (53/85, EU:C:1986:256, præmis 19).

16 – Dom af 11.11.1981, IBM mod Kommissionen (60/81, EU:C:1981:264, præmis 11).

17 – De appellerede kendelsers præmis 33.

56. Nogle af disse argumenter nærmer sig en påberåbelse af en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder [18], om end appellanterne ikke har rettet denne kritik mod Retten [19]. Under alle omstændigheder bør de fremførte argumenter i dette første anbringende undersøges under behandlingen af appelsagen [20], eftersom de ikke uden videre er begrænset til en gentagelse eller en ordret gengivelse af, hvad appellanterne forklarede for Retten [21].

57. De har for det første gjort gældende, at der foreligger en formodning for, at enhver bedømmelse fra en myndighed har bindende virkning, medmindre den pågældende myndighed udtrykkeligt erklærer det modsatte.

58. Dette argument kan ikke tiltrædes. Såfremt der forelå en sådan formodning, ville Domstolens praksis vedrørende pligten til at undersøge indholdet og arten af en retsakt fra en EU-institution med henblik på at bedømme, om den er bindende eller ej, ikke give nogen mening. Følges appellanternes argument, vil alle retsakter fra Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer være bindende, medmindre de udtrykkeligt erklærer det modsatte, hvilket således udelukkende vil afhænge af viljen hos den enhed, der udsteder retsakten. Det er åbenbart, at dette ikke er tilfældet.

59. For det andet har de gjort gældende, at ECB's vurderinger af, om en enhed er nødlidende, omfatter en undersøgelse af forholdsmæssigheden, hvorfor de har bindende virkning.

60. Det er korrekt, at mange bindende retsakter fra Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer indeholder undersøgelser af forholdsmæssigheden af de omhandlede foranstaltninger. Det kan imidlertid ikke lede til den konklusion, at enhver retsakt, der indeholder en undersøgelse af forholdsmæssigheden, er bindende. Under alle omstændigheder indeholder appelanbringendet ikke en redegørelse for grundene til, at ECB's formodede undersøgelse af forholdsmæssigheden i dens vurderinger af, om bankerne var nødlidende, indebar, at disse vurderinger havde bindende virkning, og dermed ville have betydning for de berørte bankers retsstilling.

61. For det tredje har appellanterne anført, at ECB's vurderinger af, om en enhed er nødlidende, udgør retsakter med bindende indhold, eftersom ECB offentliggjorde udarbejdelsen heraf og informerede de berørte banker herom.

62. Dette argument kan heller ikke tiltrædes. Dels støttes argumentet på en vurdering af de faktiske omstændigheder, som ikke kan prøves i appelsagen: Retten fandt, at »det ikke var de anfægtede retsakter, som blev offentliggjort af ECB, men derimod to meddelelser, som på ingen måde er de anfægtede retsakter« [22].

18 – Der foreligger en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, når det, uden at det er nødvendigt at fremføre nye beviser, står klart, at bedømmelsen af de i sagen foreliggende beviselementer har været fejlagtig. En urigtig gengivelse skal fremgå på åbenbar måde af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne. Det påhviler en appellant, der gør gældende, at Retten har gengivet beviserne urigtigt, præcist at angive, hvilke beviser der er blevet urigtigt gengivet af Retten, og at påvise de fejl i dens undersøgelse, der efter appellantens opfattelse har foranlediget Retten til denne urigtige gengivelse (dom af 19.9.2019, Polen mod Kommissionen, C-358/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:763, præmis 45, og af 3.12.2015, Italien mod Kommissionen, C-280/14, EU:C:2015:792, præmis 52).

19 – Således har de anført i punkt 42 i replikken.

20 – Det følger af fast retspraksis, at »retsspørgsmål, som Retten har behandlet i første instans, [kan] diskuteres på ny under en appelsag, såfremt appellanten bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af EU-retten. Hvis en appellant nemlig ikke således kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede havde været fremført for Retten, ville appelproceduren blive berøvet en del af sin mening« (dom af 18.6.2020, Kommissionen mod RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, præmis 42, og af 20.9.2016, Mallis m.fl. mod Kommissionen og ECB, C-105/15 P – C-109/15 P, EU:C:2016:702, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

21 – »[R]etsspørgsmål, som Retten har behandlet i første instans, [kan] diskuteres på ny under en appelsag, såfremt appellanten bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af EU-retten. Hvis en appellant nemlig ikke således kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede havde været fremført for Retten, ville appelproceduren blive berøvet en del af sin mening« (jf. dom af 3.12.2015, Italien mod Kommissionen, C-280/14, EU:C:2015:792, præmis 43, og kendelse af 5.9.2019, Iceland Foods mod EUIPO, C-162/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:686, præmis 5).

22 – De appellerede kendelsers præmis 45.

63. Dels er offentliggørelsen af to pressemeddelelser vedrørende en vurdering af, om en enhed er nødlidende, ikke ensbetydende med, at ECB ønsker at give disse vurderinger bindende virkning, eller at de i sig selv har en sådan virkning. Jeg vender tilbage til dette punkt senere.

64. For det fjerde kan den bindende virkning af ECB's vurderinger af, om en enhed er nødlidende, efter appellanternes opfattelse begrundes i, at ECB selv og Den Fælles Afviklingsinstans erklærede, at opløsningen af ABLV Bank og dens datterselskab var uundgåelig.

65. Denne antagelse er ikke begrundet. Indholdet af vurderingerne af, om bankerne var nødlidende, havde ikke til formål at fastlægge afviklingen af de to banker under anvendelse af lettisk og luxembourgsk ret, og dette var heller ikke ECB's hensigt med at foretage vurderingerne. Denne løsning var konsekvensen af, at Den Fælles Afviklingsinstans havde besluttet, at der ikke var almene hensyn, der talte for en anvendelse af afviklingsordninger på begge finansieringsinstitutter i overensstemmelse med SRM-forordningen.

66. Endelig har appellanterne bestridt Rettens henvisning til passagen i dommen fra tribunal d'arrondissement de Luxembourg (kredsdomstolen i Luxembourg) af 9. marts 2018, hvori det blev bemærket, at »parterne er enige om, at de af ECB og Den Fælles Afviklingsinstans foretagne vurderinger og konstateringer inden for rammerne af forordningen ikke er bindende for den ret, der behandler det foreliggende søgsmål« [23].

67. For at tilbagevise denne kritik er det tilstrækkeligt at bemærke, at Retten med denne henvisning blot bekræftede sit oprindelige argument. Når gengivelsen af den pågældende passage således ikke var udtryk for præmisserne og konklusionerne i Rettens kendelse, er den respektive kritik heraf i appelanbringendet således uvirksomt.

68. Jeg foreslår derfor, at Domstolen ikke tager det første appelanbringende til følge.

2. Det andet appelanbringende: fejlagtig fortolkning af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1

69. I det andet appelanbringende foreholdes Retten at have begået en retlig fejl ved at foretage en streng fortolkning af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, til støtte for, at ECB's vurderinger af, om en enhed er nødlidende, ikke er retsakter, der kan anfægtes.

70. Appellanterne har ligeledes gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at den situation, som ABLV Bank og ABLV Luxembourg befandt sig i, ikke var blevet ændret af ECB's vurderinger af, om de var nødlidende.

a) Anbringendets første led: fejlagtig fortolkning af SRM-forordningens artikel 18

1) Parternes anbringender

71. Efter appellanternes opfattelse kan SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, andet afsnit, ikke fortolkes således, som Retten har gjort (dvs. således, at bestemmelsen alene foreskriver en ikke-obligatorisk meddelelse af oplysninger fra ECB til Den Fælles Afviklingsinstans, som er den eneste med kompetence til at vedtage en afviklingsordning).

23 – De appellerede kendelsers præmis 48.

72. Vurderingen af, om en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, forudsætter efter appellanternes opfattelse en retlig analyse og en konklusion af samme art. SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, andet afsnit, giver efter deres opfattelse ECB beføjelse til at udtale sig med bindende virkning for Den Fælles Afviklingsinstans.

73. Retten har efter appellanternes opfattelse ligeledes bragt sammenhængen i forholdene mellem systemet med forsigtighedstilsyn og ordningen for afvikling af kreditinstitutter i fare. I overensstemmelse med dette system fastslår tilsynsmyndigheden (i dette tilfælde ECB), om en bank er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og dens vurdering er bindende for afviklingsmyndigheden.

74. Endelig har appellanterne anført, at Retten ikke har foretaget en passende vurdering af den funktionelle ligestilling mellem vurderingen af, om bankerne var nødlidende eller forventeligt nødlidende, og inddragelsen af tilladelsen til at udøve bankvirksomhed.

75. ECB og Kommissionen har bestridt disse argumenter.

2) Bedømmelse

76. Jeg er enig med Retten i, at ECB's vurderinger af, om en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, skal kvalificeres som forberedende retsakter inden for rammerne af bankafviklingsproceduren. Om end enkelte af de ræsonnementer i de appellerede kendelser, der har ført til denne kvalifikation, kunne være tydeligere, mener jeg ikke, at de i det væsentlige udgør en retlig fejl.

77. For at nå frem til denne konklusion vil jeg i første omgang undersøge den komplekse administrative procedure for vedtagelse af afviklingsordninger. Dernæst vil jeg undersøge sammenhængen i forholdene mellem den fælles tilsynsmekanisme og den fælles afviklingsmekanisme. Endelig vil jeg tage stilling til den mulige funktionelle ligestilling mellem vurderingen af, om en enhed er nødlidende, og inddragelsen af tilladelsen til at udøve bankvirksomhed.

i) Den komplekse administrative procedure for vedtagelse af afviklingsordningerne i SRM-forordningens artikel 18

78. Vedtagelsen af afviklingsordninger for finansieringsinstitutter har betydelige økonomiske og juridiske konsekvenser. Derfor foreskriver SRM-forordningen en procedure, hvori flere forskellige EU-institutioner og et EU-agentur deltager eller har mulighed for at deltage.

79. Den største beslutningskompetence ligger hos Den Fælles Afviklingsinstans. ECB har kompetence til at tage initiativ, om end den ikke har enekompetence hertil, mens Kommissionen og Rådet for Den Europæiske Union har kompetence til at rejse indsigelse i sidste instans, navnlig i de tilfælde, hvor der skal overføres beløb fra Den Fælles Afviklingsfond [24].

24 – Straks efter vedtagelsen af afviklingsordningen fremsender Den Fælles Afviklingsinstans denne til Kommissionen, som inden for 24 timer enten godkender eller gør indsigelse herimod, idet den tager de skønsmæssige aspekter ved afviklingsordningen i betragtning. Såfremt Kommissionen vurderer, at afgørelsen fra Den Fælles Afviklingsinstans ikke opfylder kriteriet om almene hensyn, eller at den indebærer en væsentlig ændring af beløbet fra Den Fælles Afviklingsfond, fremsender den inden for en frist på 12 timer et forslag om indsigelse til Rådet, som træffer sin afgørelse ved simpelt flertal. Afgørelsen fra Den Fælles Afviklingsinstans træder i kraft, såfremt der ikke inden for 24 timer er rejst indsigelse af Kommissionen eller Rådet. Såfremt Rådet rejser indsigelse vedrørende bidraget fra Den Fælles Afviklingsfond, eller Kommissionen rejser indsigelse vedrørende de skønsmæssige aspekter ved afviklingsordningen, har Den Fælles Afviklingsinstans mulighed for at ændre sit forslag inden for otte timer. Hvis Rådet modsætter sig, at et institut bringes under afvikling, med den begrundelse, at kriterierne om almene hensyn ikke er opfyldt, vil den pågældende enhed blive opløst på en velordnet måde i overensstemmelse med gældende national ret, jf. SRM-forordningens artikel 18, stk. 8.

80. Til procedurens kompleksitet skal lægges den hurtighed, hvormed disse EU-institutioner og -agenturer skal træffe deres afgørelser for at hindre en negativ indvirkning af bankens afvikling på finansmarkederne. Denne hurtighed tvinger dem i øvrigt til de facto at have »forberedt« afgørelsen, inden proceduren iværksættes, idet denne som oftest indledes og afsluttes i løbet af en weekend, således at der drages nytte af, at værdipapirmarkederne er lukkede.

81. Årsagen til beslutningsprocessens kompleksitet er, at følgende parter deltager eller har mulighed for at deltage heri:

– tilsynsmyndigheden (ECB), som har været ansvarlig for tilsynet med den bank, der har solvensproblemer

– afviklingsmyndigheden (Den Fælles Afviklingsinstans), som har til opgave at tage stilling til, om der skal anvendes en afviklingsordning på kreditinstituttet

– Kommissionen og Rådet, hvis medvirken er påkrævet som følge af, at Den Fælles Afviklingsinstans er et EU-agentur, som er tildelt begrænset kompetence, og at der findes en fælles afviklingsfond med et mellemstatsligt element indtil den endelige forening i 2024 [25].

82. Under denne komplekse procedure er det nødvendigt at præcisere, hvilke retsakter der har rent forberedende karakter (og som ikke kan anfægtes), således at de kan adskilles fra de endelige afgørelser, der kan gøres til genstand for annullationssøgsmål ved Retten.

83. Afviklingsproceduren [26] indledes med erklæringen om, at banken er nødlidende eller forventeligt nødlidende [27]. Denne erklæring bringer på en måde tilsynet til ophør og advarer om den risiko, som enhedens insolvens udgør for den finansielle stabilitet, hvilket kan begrunde afviklingsmyndighedens indgriben.

84. Ansvaret for at vurdere, om en bank, som er underlagt ECB's tilsyn, er i alvorlige vanskeligheder, eller forventeligt vil komme i alvorlige vanskeligheder, påhviler i første omgang ECB, om end den skal høre Den Fælles Afviklingsinstans forinden [28]. Såfremt dens vurdering er bekræftende, giver ECB straks meddelelse herom til Kommissionen og Den Fælles Afviklingsinstans [29].

85. Det er indlysende, at det primære ansvar for vurderingen af, om en enhed er nødlidende, ligger hos ECB, eftersom den skal afveje en række elementer, som den har direkte kendskab til i kraft af sin rolle som tilsynsmyndighed inden for rammerne af den fælles tilsynsmekanisme [30].

25 – Jf. 24. betragtning til SRM-forordningen.

26 – SRM-forordningens artikel 18 gengiver i store træk indholdet af artikel 32 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190).

27 – De materielle aspekter af vurderingen af, om en enhed er nødlidende, er sammen med bestemte proceduremæssige elementer fastsat i Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds retningslinjer EBA/GL/2015/07 af 6.8.2015 for fortolkning af de forskellige situationer, hvor et institut anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende i medfør af artikel 32, stk. 6, i direktiv 2014/59/EU (herefter »EBA 2015-retningslinjerne vedrørende nødlidende eller forventeligt nødlidende«).

28 – SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, andet afsnit.

29 – SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, tredje afsnit.

30 – Disse elementer, som er opregnet i SRM-forordningens artikel 18, stk. 4, er:
– vurdering af, om betingelserne for fortsat tilladelse til at drive bankvirksomhed er opfyldt, og af begrundelsen for ECB's inddragelse heraf, herunder, men ikke begrænset til det forhold, at instituttet har lidt eller sandsynligvis vil lide tab, som opsluger hele eller en betydelig del af dets kapitalgrundlag
– efterprøvelse af, at »enhedens aktiver er, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at enhedens aktiver i nær fremtid vil være, mindre end dens passiver«
– konstatering af, at »enheden er, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at enheden i nær fremtid vil være, ude af stand til at indfri sin gæld eller andre forpligtelser, efterhånden som den eller de forfalder«
– behov for ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, med visse undtagelser.

86. ECB har imidlertid ikke monopol på vurderingen af, om en enhed er nødlidende [31]. Den Fælles Afviklingsinstans har mulighed for at foretage en subsidiær indgriben, eftersom den alene kan foretage en sådan vurdering efter at have givet ECB meddelelse om, at den har til hensigt at træffe en sådan afgørelse, og kun hvis ECB inden for tre kalenderdage efter modtagelsen af en sådan meddelelse ikke selv foretager en sådan vurdering. I dette tilfælde forsyner ECB straks Den Fælles Afviklingsinstans med alle relevante oplysninger, som denne anmoder om med henblik på at tage dem med i sin vurdering [32].

87. Efter at ECB (eller subsidiært Den Fælles Afviklingsinstans) har foretaget sin vurdering af, om en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, tilkommer det Den Fælles Afviklingsinstans at træffe afgørelse om vedtagelsen af en afviklingsordning. Det er en forudsætning for vedtagelsen heraf, at de tre betingelser i SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, er opfyldt:

– Det skal være blevet bekræftet, at enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

– Det må under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke se ud til, at andre foranstaltninger iværksat af den private sektor inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at instituttet bliver nødlidende.

– Afviklingen skal være nødvendig i almenhedens interesse [33].

88. Såfremt Den Fælles Afviklingsinstans konstaterer, at disse tre betingelser er opfyldt, vedtager den i henhold til SRM-forordningens artikel 18, stk. 6, en afviklingsordning, som: a) bringer enheden under afvikling, b) fastslår, hvilke afviklingsværktøjer der skal anvendes, jf. artikel 22, stk. 2, og c) træffer afgørelse vedrørende »anvendelsen af [Den Fælles Afviklingsfond] til støtte for afviklingsforanstaltningen, jf. artikel 76 og i overensstemmelse med Kommissionens afgørelse truffet i henhold til artikel 19«.

89. Det fremgår af denne beskrivelse, at afgørelsen fra Den Fælles Afviklingsinstans, hvorved der vedtages en afviklingsordning (eller hvorved det besluttes ikke at anvende en sådan, og der hjemvises til national ret med henblik på opløsning af banken), reelt er den afsluttende retsakt i den pågældende procedure. Såfremt Kommissionen eller Rådet deltager i proceduren, vil disse institutioners afgørelser have samme karakter [34].

90. Eftersom den endelige retsakt i proceduren således er afgørelsen fra Den Fælles Afviklingsinstans, har den vurdering af, om en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, som det tilkommer ECB at foretage, karakter af en forberedende retsakt inden for rammerne af den pågældende procedure, således som Retten med rette har bemærket i sine kendelser [35].

31 – SRM-forordningens artikel 21, stk. 2, fastsætter en anden metode til vurdering af, om en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, med henblik på at træffe beslutning om nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter. Denne vurdering svarer til vurderingen i artikel 18.

32 – SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, andet afsnit.

33 – I henhold til SRM-forordningens artikel 18, stk. 5, »anses en afviklingsforanstaltning for at være begrundet i almene hensyn, hvis den er nødvendig for at opfylde og står i rimeligt forhold til et eller flere af afviklingsmålene, jf. artikel 14, og en håndtering af enheden som led i almindelig insolvensbehandling ikke ville opfylde afviklingsmålene i samme omfang«.

34 – I den foreliggende sag blev der kun truffet to afgørelser af Den Fælles Afviklingsinstans, nemlig den 23.2.2018 (SRB/EES/2018/09 og SRB/EES/2018/10), og ingen af hverken Kommissionen eller Rådet. Den Fælles Afviklingsinstans fandt det ikke nødvendigt at vedtage en afviklingsordning, hvilket den meddelte de nationale tilsynsmyndigheder i Letland og Luxembourg.

35 – Det tidsmæssige sammenfald mellem én retsakt (vurderingen af, om en enhed er nødlidende) og en anden (afgørelsen fra Den Fælles Afviklingsinstans) kan ikke give anledning til forveksling med hensyn til deres forskelligartede natur. I den pågældende sag er ECB's vurderinger af, om enhederne var nødlidende, og afgørelserne fra Den Fælles Afviklingsinstans af samme dato. Jf. oplysningerne på https://srb.europa.eu/en/node/495.

91. Man må imidlertid stille sig det spørgsmål, om ECB's vurdering, på trods af dens status som en forberedende retsakt, kan have specifikke retsvirkninger (ændring af deres retsstilling) over for de berørte banker, med den konsekvens, at disse – eller deres aktionærer – vil kunne anfægte den direkte ved et annullationssøgsmål.

92. Dette spørgsmål bør besvares benægtende. Den indvirkning på de berørte bankers retsstilling, som i givet fald ville kunne begrunde antagelsen af et annullationssøgsmål til behandling ved Retten [36], ville være affødt af afgørelserne fra Den Fælles Afviklingsinstans, og ikke af ECB's erklæringer.

93. Appellanterne har i retsmødet fastholdt deres argumenter vedrørende manglende domstolsbeskyttelse, såfremt argumentationen i de appellerede kendelser tiltrædes. Jeg mener imidlertid ikke, at der foreligger en sådan manglende domstolsbeskyttelse, eftersom den (formodede) ulovlighed af indholdet af ECB's vurderinger kan påberåbes til støtte for et søgsmål mod de afgørelser fra Den Fælles Afviklingsinstans, hvori dette indhold tiltrædes, og proceduren afsluttes.

94. Et sådant søgsmål til prøvelse af afgørelserne fra Den Fælles Afviklingsinstans sikrer en tilstrækkelig domstolsbeskyttelse for dem, der ønsker at påberåbe sig eventuelle mangler ved de forberedende retsakter fra ECB, hvis vurderinger lægges til grund, når Den Fælles Afviklingsinstans vedtager sine egne afgørelser.

95. Det benægtende svar bekræftes af, at afviklingsordningerne ikke bør anfægtes ved »overflødige« søgsmål til prøvelse af forberedende retsakter, når deres mulige ulovlighed uden videre kan anfægtes i forbindelse med annullationssøgsmål mod den endelige retsakt fra Den Fælles Afviklingsinstans, hvorved de berørte parters domstolsbeskyttelse således sikres.

96. En godtagelse af muligheden for to sideløbende rækker af simultane søgsmål (én række til prøvelse af ECB's vurderinger af, om en enhed er nødlidende, og en anden til prøvelse af afgørelserne fra Den Fælles Afviklingsinstans af samme dato) vil ikke være i overensstemmelse med god retspleje og vil heller ikke være hensigtsmæssig set ud fra et procesøkonomisk synspunkt. Lovligheden af ECB's vurderinger kan som nævnt undersøges i forbindelse med søgsmålene til prøvelse af afgørelserne fra Den Fælles Afviklingsinstans, uden at det er nødvendigt med andre (overlappende) søgsmål, som specifikt har til formål at anfægte ECB's erklæringer om, at en enhed er nødlidende.

97. Afvisningen af søgsmålene til prøvelse af ECB's erklæringer om, at en enhed er nødlidende, er i øvrigt i overensstemmelse med de kriterier, der blev fastlagt af Domstolen i Berlusconi og Fininvest-dommen, og som blev gentaget i Iccrea Banca-dommen [37].

98. Selv om denne retspraksis som udgangspunkt finder anvendelse på sammensatte administrative procedurer af vertikal art, hvor der både medvirker nationale myndigheder og EU-institutioner, -organer, -kontorer eller -agenturer (som f.eks. ECB og Den Fælles Afviklingsinstans), kan den ligeledes overføres på en EU-procedure, hvori der medvirker flere forskellige af Unionens institutioner eller organer.

99. I henhold til disse domme skal domstolsprøvelsen omhandle den endelige afgørelse i proceduren. Eventuelle påstande om forberedende retsakters ulovlighed skal løses af den ret, der behandler søgsmålet til prøvelse af de endelige retsakter, medmindre de pågældende forberedende retsakter er bindende for den institution, der har kompetence til at træffe den endelige afgørelse.

36 – Som der allerede er gjort rede for, anlagde ABLV Bank og dens direkte og indirekte aktionærer særskilte annullationssøgsmål ved Retten til prøvelse af afgørelserne fra Den Fælles Afviklingsinstans. For så vidt angår deres status henvises til fodnote 8 i dette forslag til afgørelse.

37 – Dom af 19.12.2018, Berlusconi og Fininvest (C-219/17, EU:C:2018:1023), og af 3.12.2019, Iccrea Banca (C-414/18, EU:C:2019:1036).

100. Under proceduren for vedtagelse af afviklingsordninger tilkommer det som nævnt Den Fælles Afviklingsinstans at træffe den endelige afgørelse [38]. Det eneste, der herefter skal tages stilling til, er, om ECB's vurdering af, om en enhed er nødlidende, er bindende for Den Fælles Afviklingsinstans. Såfremt dette er tilfældet, kan man spørge sig selv, om der bør kunne anlægges et specifikt søgsmål til prøvelse af denne retsakt fra ECB med henvisning til, at den har selvstændig betydning og påvirker borgernes rettigheder.

101. ECB kan iværksætte en bankafviklingsprocedure ved at foretage en vurdering af, om en bank er nødlidende, og fremsende den til Den Fælles Afviklingsinstans. Såfremt den skønner, at banken ikke er nødlidende, skal den ikke fremsende noget til Den Fælles Afviklingsinstans, og dens vurdering vil ikke have nogen indvirkning på den pågældende enhed. Eftersom proceduren i SRM-forordningens artikel 18 ikke iværksættes i dette tilfælde, er der ikke mulighed for at anlægge et annullationssøgsmål mod ECB (og end ikke et passivitetssøgsmål, eftersom vurderingen er foretaget, men resultatet heraf ikke peger på en risiko for, at banken er nødlidende).

102. Hvis ECB derimod fremsender sin vurdering af, om banken er nødlidende eller forventeligt nødlidende, skal Den Fælles Afviklingsinstans tage stilling til, om der skal vedtages en afviklingsordning, eller om enheden skal opløses under anvendelse af national ret.

103. Der er således ingen retsvirkninger for banken, før Den Fælles Afviklingsinstans har vurderet, om de tre ovennævnte betingelser i SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, er opfyldt. ECB's vurdering har ikke i sig selv nogen bindende retsvirkning (bortset fra det tilfælde, som jeg vil gennemgå nedenfor), da det som nævnt er en forudsætning for vedtagelsen af en afviklingsordning, at Den Fælles Afviklingsinstans tager stilling til, om de tre nævnte betingelser er opfyldt.

104. I tilfælde af en erklæring fra ECB om, at en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, kan Den Fælles Afviklingsinstans ikke afholde sig fra at træffe afgørelse: Såfremt den i modsætning til ECB's erklæring skønner, at enheden ikke er nødlidende eller forventeligt nødlidende, skal Den Fælles Afviklingsinstans selv undlade at vedtage en afviklingsordning. Denne afgørelse ville således udgøre den endelige retsakt, som kan anfægtes: ECB's vurdering vil have karakter af en forberedende retsakt, hvis lovlighed vil kunne anfægtes inden for rammerne af det pågældende søgsmål til prøvelse af den endelige afgørelse fra Den Fælles Afviklingsinstans.

105. På tilsvarende vis foreskriver SRM-forordningens artikel 86, stk. 1, alene muligheden for at anlægge annullationssøgsmål vedrørende afgørelser fra Den Fælles Afviklingsinstans (eller fra klagenævnet, såfremt dette deltager i proceduren), men nævner intet om ECB's vurderinger af, om en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

106. ECB's vurdering af, om en enhed er nødlidende, forpligter Den Fælles Afviklingsinstans til at træffe en endelig afgørelse vedrørende vedtagelsen af en afviklingsordning, men den kan ikke bestemme indholdet heraf: Den Fælles Afviklingsinstans har i forbindelse med sin afgørelse ligeledes kompetence til at tage stilling til, om enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

107. ECB's beføjelse er kort sagt begrænset til en iværksættelse af proceduren. Selv om det er vanskeligt at forestille sig, at tilsynsmyndigheden og afviklingsmyndigheden skulle være uenige med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt en bank er nødlidende (SRM-forordningens artikel 18 opfordrer til samarbejde mellem disse to myndigheder), har de to myndigheder forskellige funktioner og ansvarsområder [39].

38 – Det fremgår af 11. betragtning til SRM-forordningen, at der som led i den fælles afviklingsmekanisme tillægges »Den Fælles Afviklingsinstans, der oprettes i henhold til denne forordning […], og de nationale afviklingsmyndigheder en centraliseret afviklingsbeføjelse«.

39 – EBA 2015-retningslinjerne vedrørende nødlidende eller forventeligt nødlidende foreskriver i stk. 32-38 høring og informationsudveksling mellem de to myndigheder.

108. Retten har bemærket, at ECB's erklæring om, at en enhed er nødlidende, »kun [er] en vurdering, som på ingen måde er bindende for Afviklingsinstansen«. Dette argument, som er forståeligt og korrekt set i sammenhæng med de appellerede kendelsers præmis 34, kræver en nuancering.

109. Det er ganske vist Den Fælles Afviklingsinstans, og ikke ECB, der har kompetence til at træffe den endelige afgørelse i afviklingsproceduren. Sidstnævnte har imidlertid beføjelse til at iværksætte den pågældende procedure, og på denne måde »forpligter« ECB Den Fælles Afviklingsinstans til at træffe afgørelse efter at have informeret denne om resultatet af sin vurdering af, om en enhed er nødlidende. Kun i denne henseende har ECB's erklæring bindende virkning for Den Fælles Afviklingsinstans, men denne virkning er alene af proceduremæssig art og omfatter ikke vurderingens materielle indhold, hvorfra Den Fælles Afviklingsinstans har mulighed for at afvige.

110. Kommissionen har i retsmødet fastholdt, at ECB's erklæring om, at bankerne var nødlidende, var behæftet med »myndighed« som følge af ECB's omfattende kendskab til situationen hos de banker, der er underlagt dens tilsyn, men den har ikke argumenteret for, at erklæringens indhold var bindende for Den Fælles Afviklingsinstans i en sådan grad, at den forudbestemte den endelige afgørelse, som denne skulle træffe, i alle dens aspekter.

111. Jeg ser ikke noget til hinder for at antage, at ECB's vurdering kan være behæftet med auctoritas, i termens traditionelle betydning, og at Den Fælles Afviklingsinstans hverken kan undlade at tage vurderingen i betragtning eller kan foretage en ukritisk afvisning af indholdet heraf. Dette er imidlertid ikke ensbetydende med, at den ligeledes er behæftet med den potestas, der kendetegner de juridiske afgørelser, som pålægges i forholdet mellem institutioner, og hvor den ene institution – for så vidt angår det materielle indhold – ikke kan afvige fra, hvad den anden har besluttet eller afgjort[40]. Det er netop det, der kendetegner den bindende virkning.

ii) Sammenhængen i forholdene mellem systemet med forsigtighedstilsyn og ordningen for afvikling af kreditinstitutter

112. Appellanterne har i ikke særlig præcise vendinger anført, at den af Retten valgte løsning udgør en retlig fejl, for så vidt som den ikke tager hensyn til en passende sammenhæng i forholdene mellem den fælles afviklingsmekanisme og den fælles tilsynsmekanisme.

113. Vurderingen af, om et kreditinstitut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, bør efter deres opfattelse altid, og med bindende virkning, tilkomme tilsynsmyndigheden (i dette tilfælde ECB), og det ville være ulogisk at tillade Den Fælles Afviklingsinstans at vedtage en bankafvikling i strid med tilsynsmyndighedens standpunkt.

114. Dette argument tager ikke højde for, at Den Fælles Afviklingsinstans har en subsidiær beføjelse til selv at foretage en vurdering af, om en enhed er nødlidende, når en sådan ikke er blevet foretaget af ECB.

115. Det bestemmes i SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, andet afsnit, at Den Fælles Afviklingsinstans på et eksekutivmøde kun kan foretage en sådan vurdering efter at have givet ECB meddelelse om, at den har til hensigt at træffe en sådan afgørelse, og kun hvis ECB inden for tre kalenderdage efter modtagelsen af en sådan meddelelse ikke selv foretager en sådan vurdering. ECB forsyner straks Den Fælles Afviklingsinstans med alle relevante oplysninger, som denne anmoder om med henblik på at tage dem med i sin vurdering.

40 – Artikel 266 TEUF indeholder et typeeksempel på bindende afgørelser.

116. Selv om en sådan situation sjældent vil opstå (det er ECB, der som tilsynsmyndighed er i besiddelse af de relevante oplysninger til at foretage vurderingen), tillader SRM-forordningen, at Den Fælles Afviklingsinstans kan iværksætte afviklingsproceduren uden at være i besiddelse af en vurdering fra ECB.

117. Appellanternes argumentation i denne del af det andet appelanbringende bør således ikke tiltrædes.

iii) Den mulige funktionelle ligestilling mellem vurderingen af, om bankerne var nødlidende eller forventeligt nødlidende, og inddragelsen af tilladelsen til at udøve bankvirksomhed

118. Appellanterne har i appellen gentaget deres spørgsmål vedrørende ligestillingen mellem vurderingen af, om bankerne var nødlidende eller forventeligt nødlidende, og inddragelsen af tilladelsen til at udøve bankvirksomhed.

119. Retten har allerede givet dem en passende besvarelse i de appellerede kendelser. Den fastslog, at »selv om det er korrekt, at en sådan vurdering kan være baseret på en faktisk konstatering af, at kravene til fortsat tilladelse ikke længere er opfyldt i henhold til artikel 18, stk. 4, litra a), i [SRM-forordningen], er disse to retsakter på ingen måde ligestillet. Det er i denne henseende tilstrækkeligt at fastslå, at de betingelser for inddragelse, der er opregnet i artikel 18 i [...] direktiv 2013/36/EU [41], er væsentligt forskellige fra de betragtninger, der ligger til grund for FOLTF-vurderingen, således som de er angivet i artikel 18, stk. 4, i [SRM-forordningen]« [42].

120. Appellanterne har på dette punkt gentaget de argumenter, som de fremførte for Retten, uden at tilføje yderligere relevante argumenter, hvorfor denne del af appelanbringendet ikke kan fremmes.

121. Rettens ræsonnement er under alle omstændigheder korrekt: Vurderingen af, om et kreditinstitut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, er forskellig fra vedtagelsen af en afgørelse om at inddrage dets tilladelse til at udøve bankvirksomhed.

122. Det kan i endnu mindre grad konkluderes, at tilsynsmyndighedens vedtagelse af en afgørelse om inddragelse indebærer, at det alene er denne myndighed, der skal foretage en vurdering af, om enheden er nødlidende, således som appellanterne har anført.

123. Kort sagt bør denne del af det andet appelanbringende heller ikke tages til følge.

b) Det andet led af det andet appelanbringende: ændring af ABLV Banks og ABLV Luxembourgs retsstilling

1) Parternes anbringender

124. Ud over fejlen i forbindelse med fortolkningen af SRM-forordningens artikel 18 har appellanterne gjort gældende, at Retten har fremført, hvad de anser for fejlagtige argumenter med hensyn til ændringen af deres retsstilling som følge af ECB's vurdering af, om de var nødlidende.

125. For det første har de fastholdt, at deres retsstilling er blevet ændret som følge af ECB's offentliggørelse af sine vurderinger af, om bankerne var nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvorved vurderingerne ændrede karakter til retsakter, som kan anfægtes.

41 – Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 26.6.2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT 2013, L 176, s. 338).

42 – De appellerede kendelsers præmis 46.

126. For det andet har de anført, at Retten begik en fejl i præmis 47 i dens kendelser ved at fastslå, at det var den interne meddelelse fra ECB til Den Fælles Afviklingsinstans, der var relevant, uanset ECB's offentliggørelse.

127. For det tredje har appellanterne gjort gældende, at Retten har begået en ny retlig fejl ved at basere sin afgørelse på den retspraksis, hvortil den har henvist [43], med henblik på at fastslå, at ECB's vurdering af, om en enhed er nødlidende, ikke er en retsakt, der kan anfægtes.

128. ECB og Kommissionen har bestridt disse argumenter.

2) Bedømmelse

129. Eftersom appellanterne i dette led af det andet appelanbringende har gentaget argumenter, som de allerede har fremført i de tidligere led, gælder mine betragtninger i de tidligere punkter af dette forslag til afgørelse ligeledes for disse.

130. Jeg finder det endvidere formålstjenligt at bemærke, at appellanterne alene har henvist til retsvirkningerne af de af ECB vedtagne erklæringer om, at de var nødlidende (dvs. indvirkningen på deres retsstilling). Erklæringernes mulige indvirkning på de berørte bankers økonomiske situation bliver ikke nævnt.

131. Ved deres besvarelse af de af Domstolen forelagte spørgsmål i retsmødet lykkedes det således ikke appellanterne at identificere nogen retsforskrift, som kan lægges til grund for, at den af ECB foretagne vurdering af, om bankerne var nødlidende, i sig selv kunne ændre deres retsstilling.

i) Offentliggørelse af erklæringen om, at en enhed er nødlidende

132. ECB's vurderinger af, om bankerne var nødlidende, og afgørelserne fra Den Fælles Afviklingsinstans vedrørende ABLV Bank og ABLV Luxembourg blev offentliggjort samme dag, nemlig den 24. februar 2018.

133. Afgørelserne fra Den Fælles Afviklingsinstans offentliggøres officielt, da der er tale om den afsluttende retsakt i proceduren, som har en åbenbar indvirkning på retsstillingen hos de enheder, som de omhandler. ECB's vurdering var derimod blot genstand for en pressemeddelelse [44].

134. Den mulige påvirkning af bankernes retsstilling ville i givet fald være en konsekvens af den endelige afgørelse fra Den Fælles Afviklingsinstans, som blev offentliggjort officielt. ECB's pressemeddelelse vedrørende dens vurdering af, om de to kreditinstitutter var nødlidende, fandt sted som følge af, at Den Fælles Afviklingsinstans vedtog og offentliggjorde sin endelige afgørelse.

135. Som ECB har anført i duplikken [45], offentliggøres ECB's vurdering af, om en enhed er nødlidende, ikke, såfremt Den Fælles Afviklingsinstans ikke træffer nogen endelig afgørelse i proceduren, således at der ikke er nogen negative økonomiske konsekvenser for de undersøgte kreditinstitutter.

136. ECB offentliggør naturligvis heller ikke sin vurdering, før Den Fælles Afviklingsinstans har offentliggjort sin endelige afgørelse, netop for at hindre disse negative økonomiske konsekvenser. I den praksis, der hidtil har været fulgt, og som ligeledes blev iagttaget i den foreliggende sag, er afgørelsen fra Den Fælles Afviklingsinstans og ECB's pressemeddelelse blevet offentliggjort på samme tid.

43 – De appellerede kendelser, præmis 29-32.

44 – Pressemeddelelsen er tilgængelig på ECB's websted (https://www.bankingsupervision.europa.eu/press/pr/date/2018/html/ssm.pr180224.en.html).

45 – ECB's duplik, punkt 19.

137. ECB kan i teorien offentliggøre sin erklæring om, at et kreditinstitut er nødlidende, uden at Den Fælles Afviklingsinstans har truffet sin endelige afgørelse i den i SRM-forordningens artikel 18 omhandlede afviklingsprocedure. Eftersom denne teoretiske situation ikke fandt sted i den foreliggende sag, er det imidlertid ikke nødvendigt at undersøge konsekvenserne af denne adfærd for den berørte banks retsstilling.

138. På baggrund af det ovenstående bør appellanternes første argument i dette andet led af det andet appelanbringende ikke tiltrædes.

ii) Forskellene mellem erklæringen om, at en enhed er nødlidende, og den af ECB offentliggjorde meddelelse

139. Det andet argument i dette led af appelanbringendet bør heller ikke tiltrædes, eftersom det er baseret på en forkert fortolkning af de appellerede kendelsers præmis 47.

140. I denne præmis fastslog Retten, under henvisning til dens betragtninger i præmis 32-36, at det »fremgår [...] af de anfægtede retsakters indhold, at der på ingen måde er tale om afgørelser, men forberedende foranstaltninger«.

141. Med dette ræsonnement (hvis rigtighed for så vidt angår realiteten jeg allerede har undersøgt) tilbageviste Retten således den kritik, som blev rejst af appellanterne i forbindelse med annullationssøgsmålet, med hensyn til, at erklæringen om, at de var nødlidende, ikke stemte overens med det, der var blevet offentliggjort på ECB's websted.

142. Det, der under alle omstændigheder var relevant, var, at den af ECB vedtagne retsakt, som var genstand for søgsmålet (erklæringen om, at bankerne var nødlidende), ikke kunne gøres til genstand for en selvstændig anfægtelse ved Retten.

iii) Den nævnte retspraksis i de appellerede kendelser

143. Det tredje og sidste argument i dette led af appelanbringendet har karakter af en cirkelslutning og bør heller ikke tiltrædes. Appellanterne har anført, at den af Retten nævnte retspraksis vedrører tilfælde, hvor der har været tvivl om muligheden for at anfægte en retsakt gennem et annullationssøgsmål, hvilket efter deres opfattelse ikke er tilfældet i den foreliggende sag.

144. Som jeg tidligere har gjort rede for, vedrører tvisten muligheden for direkte at nedlægge påstand om annullation af en af ECB foretaget vurdering af, om en enhed er nødlidende, uden for rammerne af det søgsmål, der er anlagt til prøvelse af den endelige afgørelse fra Den Fælles Afviklingsinstans i forbindelse med en bankafviklingsprocedure.

145. Den af Retten nævnte retspraksis var således relevant for bedømmelsen af, om dette konkrete søgsmål, der var blevet anlagt af appellanterne, kunne antages til realitetsbehandling. Den nævnte retspraksis opstiller nogle retningslinjer, der gør det muligt at tage stilling til, hvornår det er muligt at anfægte de på hinanden følgende retsakter, der vedtages af EU-institutionerne i komplekse administrative procedurer som den, der er genstand for den foreliggende sag.

146. Kort sagt bør det andet led af det andet appelanbringende heller ikke tages til følge, ligesom det er tilfældet med den øvrige del af appellen.

VI. Sagsomkostninger

147. I henhold til artikel 138, stk. 1, i Domstolens procesreglement, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis modparten har nedlagt påstand herom.

148. I henhold til det nævnte reglements artikel 184, stk. 1, sammenholdt med artikel 140, stk. 1, bærer Kommissionen sine egne omkostninger som intervenient i sagerne.

VII. Forslag til afgørelse

149. På baggrund af det ovenstående foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»1) Appellerne forkastes, eftersom de delvist skal afvises og delvist er ugrundede.

2) ABLV Bank AS tilpligtes at betale sagsomkostningerne i sag C-551/19 P, og Ernests Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding SIA og Cassandra Holding Company SIA tilpligtes at betale sagsomkostningerne i sag C-552/19 P.

3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.«